

Őrmezői **Morus Szent**
Tamás Egyesület

Morus Tamás napja, június 22.

Az Egyesület 2004. évi krónikája

Mottó: Egyesületek alakításának korát éljük. Az állam és az önkormányzati testületek mellett az egyesületekre kétségtelenül nagy szerep vár olyan feladatok megvalósításában, melyek az egyén erejét fölülmúlják. A művelődést minden egyes nemzedéknek verejtékes munkával kell újra és újra kiküzdenie, s a nemzetnek is folyvást dolgoznia kell, hogy a maga művelődési szintjét fenntarthassa. Klebelsberg Kúnó

Szerkesztette: Makrai Rita

A kiadvány anyagának megírásában az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület tagjai vettek részt, a szerzővel nem jelzett szövegrészeket (ábécé sorrendben):

Cselikovics Jánosné
Irányossyné Golarits Erzsébet
Kováts Jenő
Lukácsa Gézáné és
Makrai Rita írták.

A kiadványban idézett Szócs Géza előadás anyagának megjelenéséhez a szerző hozzájárult.

A kiadvány megjelenését a Nemzeti Civil Alapprogram támogatta.

Felelős Kiadó: Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület
Budapest, 2005.

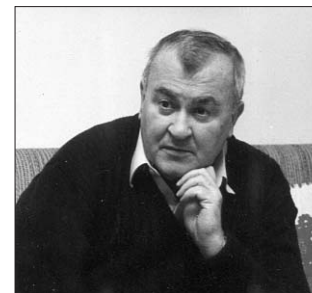
Kiadványterv és kivitelezés: xfer grafikai műhely

Az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület 12. évének krónikája szomorú eseménnyel indul: elvesztettük elnökünket, *dr. Forgách Tibort*. Számos búcsúztatót és nekrológot olvastunk azokban a napokban különféle újságokban, az Őrmezői Hírekben, az Újbudában, az ÖKE Hírlevelében, a Szent Gellért Plébánia kiadványaiban, hiszen sokan tisztelték és szerették őt. Álljon most itt pár sor egyesületünk egyik tagjától:

„Atyám házában sok hely van” ... Ján. 14.2

„Ebben a reményben búcsúzunk Képviselő Testületünk tagjától, az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület elnökétől, dr. Forgách Tibortól, aki február 8-án, életének 63. évében váratlanul befejezte földi vándorútját. Megdöbbenve és mély fájdalommal hallottuk a hírt, hogy Tibor nincs már közöttünk. Ő, aki ízig-vérig, szíve mélyéig szerette Őrmezőt, és tettvágy sarkallta, hogy tegyen is az itt lakó emberekért. Ezért fogadta el 1999-ben az Egyesület elnöki tisztét is. Vezetése alatt az Egyesület tevékenysége sokrétűbb, színesebb lett. A hangversenyek és a szentmise szervezésén kívül pl. zárandokutakat, kirándulásokat, múzeumlátogatásokat szerveztünk. Nevéhez fűződik az Egyesület 10 éves fennállása alkalmából készült kiadvány, amely bemutatja tevékenységünket a megalakulástól napjainkig. Bevezette a Morus emléknapot mint új kezdeményezést, amely immár hagyománnyá lett. A tagság létszáma is növekedett. Egyesületünk nemcsak Őrmezőn, hanem országos szinten is ismertté vált.”

Lukácsa Gézáné

Életrajzi adatok: 1941-ben született Kassán. Édesapja hadifogságban volt, amikor 4 éves korában édesanyjával és nagymamájával együtt áttelepítették Magyarországra. Édesapja hosszú hadifogság után tért haza. Tanulmányait Kecskeméten és Szegeden végezte. 1956-os tevékenysége miatt nem vették fel az orvosi egyetemre. Édesapja tanácsára kutató vegyészdiplomát szerzett, tudományos doktorátusát az 1980-as években kapta meg. A Joliot Curie Sugárbiológiai Intézetben dolgozott 2003. december 31-ig.

Elnökünk halála miatt február 18-án – éppen a temetés és a gyászmise napján - rendkívüli közgyűlést kellett összehívni, ahol a tagok szinte teljes létszámban megjelentek. *Fehérváry Márton* mint az egyesület doyenje vezette le a közgyűlést, ahol *Kováts Jenő* urat választotta meg a tagság új elnöké.

Hangversenyeinkről

Az Egyesületben folytatott különféle tevékenységeinkkel általában visszautalunk az Alapszabályban megfogalmazott feladatok körére. Az, hogy zenei műsorok szervezésével is foglalkozunk, az Egyesületnek a közéletben, a kulturális társadalmi életben való megjelenését példázza. 1997. május 9-én volt az első hangverseny, mely az Egyesület, az Őrmezői Közösségi Ház és a Weiner Leó Zeneművészeti Szakközépiskola összefogásával jött létre. Azóta rendszeresen évente 4 hangversenyt szervezünk, őszi szezonban kettőt és tavasszal is kettőt.

Talán csak Héra András tanár úr tudná elmondani az előadó fiatalok névsorából, hogy hány növendék lett időközben díjnyertes előadóművész, vagy főiskolai, egyetemi hallgató a zenei felsőoktatási intézményekben azok közül, akiket fiatalon hallhattunk ezeken a hangversenyeken az elmúlt évek alatt.

Héra tanár úr, aki a kezdetektől egyeztetette a szereplők idejét és műsorszámait, valamint vezette a hangversenyeket, ebben az évben megkapta a kitüntetett díszpolgári címet a kerületünk önkormányzatától. Idézet az Őrmezői Hírekből:

„Gratulálunk!

Szeretettel és tisztelettel köszöntjük Héra Andrást, a Weiner Leó zeneművészeti Szakközépiskola tanárát abból az alkalomból, hogy 2004. januárjában a XI. kerület Önkormányzatától megkapta a „**Pro Kultúra**” díjat! Tanítványai, kollégái mellett sokan ismerjük, akik a Közösségi Ház hangversenyeit látogatjuk, hiszen Tanár Úr már 7 éve szervezi és vezeti – sokak öröme – ezeket az esteket. A kitüntetett címet Molnár Gyula polgármester úr a Morus Szent Tamás Egyesület javaslatára adományozta és adta át az ünnepeltnek.”

A 2004-es év első hangversenyét a mindannyiunk által szeretett elnökünk, dr Forgách Tibor emlékének szenteltük. Héra tanár úr, aki az ő javaslatára kapta meg a már említett „Pro Kultúra” kitüntetést, nagy szeretettel szervezte ezt a megemlékezést. Volt elnökünk tevékenységét méltatta, hiszen évek óta dolgoztak együtt.

Tavasszal a Zeneművészeti Szakközépiskola igazgatója, Sztán István és az Egyesület elnöke, Kováts Jenő megbeszélése alapján újítottunk a hangversenyek helyszínén. Ezek után a jövőben a zongorás hangversenyeket a Zeneiskola hangversenytermében fogjuk megtartani, ami azzal az előnnyel is jár, hogy nem kell a zongorát a koncert színhelyére szállítani, s ezzel elkerüljük a hangszer esetleges károsodását és a magas szállítási költségeket is.

Május 15-én rendeztük az első hangversenyt az új helyen. Nagyszerű volt a műsor, és tehetségesek a szereplők.

Októberben megtartott rendezvényünk nagyon jól sikerült. Köszönet az Újbudának, ahol is megjelent a meghívónk, így az esős idő ellenére telt ház volt a Menyecske utcai Piros Iskolában!

Decemberi hangversenyünk már a karácsonyra való készülődés jegyében zajlott. Ekkor nem volt már olyan nagy az érdeklődés, hiába a sok meghívó, személyes invitá-

lás, sokan ekkor már a közelgő ünnepekre készülnek talán, s nem jut idejük erre az egyébként nagyszerű lehetőségre. Ezen az előadáson köszöntük meg Héra tanár úrnak egész évi munkáját, s kértük, legyen segítségünkre a 2005. évben is.

Irányossyné Golarits Erzsébet

MORUS nap, 2004. június 12.

A magunk teremtette hagyomány ápolása, hisz immár harmadszor rendeztük meg névadónk napját. Az ünnepség szerkezete igen hasonlított a korábbiakra, újítként ezúttal nem egyházi, hanem világi személyt választottunk kiemelt előadónak. A Kolozsváron élő, Magyarországon is gyakran megforduló költő, Szócs Géza meghívását sugalmazta az a tény, hogy megjelent Morus Tamás művének késői poszthumusz, első magyar nyelvű kiadása, amelyet már a siralomházban írt „Erősítő párbeszéd balsors idején” címmel, amelynek szerkesztője Szócs Géza volt.

Szócs Géza előadása

(Elhangzott 2004. június 12.-én az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület névadó szentje emlékére tartott ünnepségen.)

„Örömmel fogadtam el a meghívást, hogy Morus Szent Tamás „Erősítő párbeszéd balsors idején” című, Magyarországon most először megjelent könyvét ismertessem.

Morus Szent Tamás, bár társadalmilag nem a legfelsőbb körökből származott, mégis lordkancellár lett, ami Angliában a király után a legnagyobb méltóság. Ezt nem karrier-vágyának, hanem tehetségének köszönhetette. VIII. Henrik törvénytelen válása és újraházasodása után az Egyház ellen megindult támadások és Anglia kiszakítása a katolikus egyházból arra indította Morust, hogy lemondjon a lordkancellárságról. Ezzel szűkös anyagi helyzetbe került. Morus szabadon választhatott a világi hírnév, jólét, gazdagság, és az Urához, Istenéhez

való hűség között. Ő kitartott hite, vallási és erkölcsi nézetei mellett. Földi élet helyett a halált, a vértanúságot választotta, amely megnyitotta számára az üdvösség kapuját. Legjobb barátja Rotterdami Erasmus volt, aki nem sokkal élte túl őt. Morus halálára írt verséből idézek:

*„Boldoglelkű agg, kapuját feltárja egészen
néked az ég, koszorút ad a mennybeli Úr ibolyából,
s közben a boldog szentek egész kara tapsol előtted,
és a dicsőséged harsogja az angyal is ott mind –*

*fürtjük nyíratlan, ragyogóbb a ruhájuk a hónál.
Mint az ezer meg ezer hattyú röppen le Meander
kristályára, repes szárnyuk, s édes daluk árad.
s tiündöklő evezőik az ég kékét beborítják,
porhüvelyed közben csonkán, neve-vesztve hever lenn,
nézi a nép, és undorodik, feketéllik a vértől
ősz fejed, és – nincs bűn immár, mire nem vetemednék –
köszemlére a szörnyű urad lándzsára kitűzte,
minden időkre gyalázatnak népednek, olyan kor,
hogy ne legyen sohasem, mi feledné, mennyire örült.”*

Ez a kép feledhetetlen: a vértől mocskos holttest a vesztőhelyen, miközben hattyú-szerű angyalok kara üdvözli a mennyországba érkező Morus lelkét. Morus személynéről áttérve a műre, beszéljünk erről is néhány szót.

1534 nyarán vagyunk a börtönben – a Towerban – és Morus nekifog egy olyan műnek, amelyben összegezi ismereteit, nézeteit

- a világról, a hitről,
- az Istenről,
- a bűnről, a kereszténységről,
- és ehhez a végső összegezéshez egy furcsa formát talál.

Mégpedig milyen formát?

Elképzel két magyar vitézt. Két magyar vitéz beszélget a mohácsi csatavesztés után.

Egy olyan helyzet előtt állnak, amikor veszélybe került a hit, veszélybe került a haza. Mohács után mi a teendő? Ugyanis többféle lehetséges úton-módon lehet elképzelni a jövőt. Pl.: van a török részéről egy olyan ajánlat, ha éppen rátérnénk az ő hitére, akkor lehet, hogy senkinek nem lenne semmi baja. Nem kéne semmit csinálni, csak áttérni. Ilyen egyszerű, igaz? Tegnap Jézus Krisztus, meg az Úristen az istene, ma Allah, és Mohamed az ő prófétája. Márpedig, aki elárulja Urát, Istenét, mondja Morus, az sajátmagát árulja el. Az ilyen ember már megváltozott, már a sátáné.

Fiatalabb koromban – mondja az idősebb, vagyis Antal vitéz – sokat harcoltam a törökkel, kapcsolatban voltam velük Mátyás király idejében. Ekkor történt meg a következő eset: Amikor kiderült, hogy a pasa becsapta, egy kereskedő elment a pasához és azt mondta neki: „Te pasa, hát nem erről volt szó, a szavadat adtad!”

A pasa ráförmedt: olyan hitvány, nyomorultnak képzelsz engem, hogy nálam erősebb a szavam?! Én erősebb vagyok a szavamnál! Bármikor megváltoztatom! Hogy nem szégyenled magad, ilyen kérdést feltenni nekem? Tűnj el a szemem elől, amíg nem veretek harmincat a talpadra!

Érdekes, hogy ez a fajta erkölcs hogyan köszön vissza mind a mai napig.

Néhány évig a bukaresti parlamentben voltam Kolozsvár város szenátora. Távollétemben történt meg a következő eset:

Az akkori kormánypárt egy bizonyos parlamenti bizottságba két tagot szeretett volna bejuttatni. A második tag megszavazásához szükségesnek látta, hogy az RMDSZ sza-

vazatait is megszerezze. Az RMDSZ-nek a következő ajánlatot tette: Ha ránk szavaztok, akkor mi is megszavazzuk a ti jelölteteket. Megtörtént a megegyezés. Az a politikus társam, aki az egészet lebonyolította, a következő szavakkal mesélte el az ezután történeteket: Először a román jelöltre kellett szavazni. Az RMDSZ megszavazta, ezzel bejutott a második jelölt is a bizottságba. Következett a magyar jelölt: senki nem szavazott rá, csak a magyarok. Kimentek a folyosóra. Barátom odament a másik frakcióvezetőhöz és azt kérdezte tőle: Te, hát nem a szavadat adtad, hogy ránk szavaztok, ha megegyezünk? „De igen. Én adtam, én vettem vissza.” Igen, ez egyfajta erkölcsi rosszaság, erkölcsi csibészesség. Morus ennek a fenyegetését is megérezte – sok egyéb mellett –, amikor óva intette a keresztényeket a hitváltás veszélyeire.

A mű angolul a következő címet viseli: A Dialogue of Comfort Againts Tribulation. Ha balsors kísérti az embert, közvetlen beszélgetést folytat felebarátjával, amely vigasztalja és erősíti őt. Vince barátját úgy hívták: Antal. A mi balsorsban vigasztaló barátunkat úgy hívják, hogy Morus Tamás. Antal és Vince: ez a két magyar a főszereplője a könyvnek. Nagyon érdekes, ha nem is nagy számban, de többször visszaköszönnek magyar motívumok a könyvből. Morus számára Magyarország nem elvont ország, mint a képzeletbeli ország az Utópiában. Morus Magyarországról – amely a kor nagyhatalma volt –, nagyon is sokat tudott, sokféle szál volt életében, ami Magyarországhoz kötötte.

Röviden tehát összefoglalva, ebben a műben Morus egy katartikus hatású, drámai és nagyon sok mindenre kiterjedő párbeszédben összefoglalja azt, amit végső üzenetként az emberiségre akar bízni. Ezt egy magyar háttérből kiindulva teszi.

Itt következik ezzel a könyvvel kapcsolatban az egyik legnagyobb rejtély: eltelt közel 5 évszázad a mű megírása óta, és ezt magyarra senki nem fordította le. Bár a világon igen sok nyelvre lefordították. Még nagyobb rejtély az, hogy nem csak nem fordították le magyarra, de nem is hivatkoztak rá. Pedig gyönyörű példázatokkal, eszme-futtatásokkal, erkölcsi, vallási fejtegetésekkel van teli ez a könyv. Továbbá az is érthetetlen, hogy sem a magyar hitvitázó irodalomba nem épült bele, sem Pázmány Péter, sem Márton Áron püspök nem hivatkozott rá, hogy csak két ismert egyházi személyt említsek. Nemrég értesültem róla, hogy Angers városában, Nemzetközi Morus Társaság működik. Római látogatásom során Morus Szent Tamás emlékére felszentelt templomot találtam. S meghívásuk kapcsán szereztem tudomást arról, hogy Őrmezőn Morus Szent Tamás Egyesület működik. Tény és való, hogy a mű nem latinul íródott. Latinból könnyebb fordítani. Angolul, méghozzá Shakespeare nagyatyjának nyelvén íródott ez a könyv. Ennek lefordítása gyötrelmes munka. De ennél nehezebb nyelveken íródott műveket is lefordítottak magyarra. Ezt azonban nem...

A könyv Magyarországon teljesen ismeretlen volt. Sem egyházi személyek nem idéztek belőle, sem az angol-magyar kutató történetírók nem foglalkoztak vele. Összesen egy-két ember tett róla futó említést, kisebb publikációkban. Ez volt a rejtély, de nem csak rejtély, hanem feladat is és kihívás. Ez adóssága a magyar nemzetnek Morus felé, hogy ezt a művet lefordítsuk és kiadjuk magyarul. Az élet úgy hozta, hogy ennek a hatalmas munkának végül is egy nagyon fiatal kolozsvári diáklány fogott neki, aki a piliscsabai Pázmány Péter Katolikus Egyetemen volt diák, és néhány évi munkával ezt a könyvet lefordította.

A fordítás nehézségeiről hadd mondjak néhány szót:

Vannak szavak, mondatok, amelyek pontos visszaadása, fordítása hónapokat vett igénybe, bibliai, történelmi, nyelvi munkák elolvasását tette szükségessé. Itt van már a címben szereplő (Comfort) szó, mely a mű legtöbb fordításában vigasztalás, más értelmezésben erősítés. Ez nem egyszerű kérdés: mi a szó teológiai háttere, pl. az isteni erényekhez hogyan kapcsolódik... Rendkívül bonyolult és felelősségteljes munka volt. Nos, a mű fordítása elkészült. Ekkor valamennyit megértettem abból, hogy miért nem jelent meg eddig a könyv. Egy ilyen művet nem lehet csak úgy kiadni. A Szentírást sem szoktuk csúf papírra nyomva, sajtóhibákkal és igénytelen külsővel kiadni és feltenni a polcra. Ez a könyv is megérdemelné – gondoltam –, hogy méltóképpen kiállítva kerüljön a magyar olvasó elé. Ekkor kiderült, hogy Magyarországon még annál is betegebb a könyvkiadás, mint gondoltuk.

Kampánycsend van. Hangsúlyozom nem egy párttal, nem egy kormánnyal, nem egy egyházzal, hanem egy szellemmel van bajom. Remélhetőleg a holnapi választáson, ha nem is gyűretik le, de sarokba szorul ez, és egy európaibb, Morus iránt is érdeklődőbb szellem kezd majd meghonosulni. Képzeljék: nem akartak, nem is adtak a kiadásra pénzt az alatt a 6 év alatt, amíg a fordítás elkészült, és utána sem. Sem az ilyen-olyan programok vagy alapítványok, sem senki más.

És végül milyen az élet?

Az én szegény kiadóm A Dunánál eleve nem vállalkozhatott egy ilyen mű megjelenítésére. Végül a *Szent István Társulattal* – amely a legrégebb magyar kiadó, több mint 150 éves – közösen sikerült a könyvet megjelentetni. A Szent István Társulat is úgy gondolta, hogy ez adósságunk. Végül is akadt egy támogatónk, egy dohánygyár, a *British American Tobacco*. Azzal a körmönfont érveléssel, hogy Morus angol volt... hát brit dohánygyár...

Mindezeket elmondva ajánlom figyelmükbe ezt a könyvet a következő rövid kiegészítéssel:

Az a portré, amely a könyv borítóján látható, egy *Massys* nevű németalföldi festő portréja. Morusról tudjuk, hogy pont azokban az években Németalföldön tartózkodott, az Utópiát ott jelentette meg. *Massys* ezekben az években készítette ezt a portréját, amelyről nagyon sokáig úgy hitték, hogy egy ismeretlen férfi portréja. Egy spanyol művészet-történésznő hosszas kutatás alapján jött rá arra, hogy ez annak a fiatal Morusnak az arca, aki az Utópia írásának idején Belgiumban tartózkodott. Érdekes módon utólag valaki a tollat tartó kézbe odafestett egy keresztet is, a vértanúság jelképét. Ez volt az egyik legjelentősebb érv, amelynek mentén ez a hölgy elindult és eljutott arra a felismerésre, hogy a mostani ismeretlen férfi valóban nem más, mint Morus. Ezzel a felfedezéssel egyidőben válik a magyar olvasók számára is hozzáférhetővé ez a könyv. A hátsó borítón pedig az öreg Morus, kezében a nevezetes piros fakeresztel, amellyel a vérpadra vitték. A kettő között pedig, a két borító között többszáz oldalon: Morus élettapasztalata, mely Magyarországnak címezve az egész világon mindenhova eljutott.

Köszönöm a meghívást."

A műsорт idén is a Weiner Leó Zeneművészeti Szakközépiskola blockflöte együttesének korabeli reneszánsz darabokból összeállított műsora gazdagította, amelleтт új színfolt volt a *Tordasi Pillikék* ifjúsági néptáncsoport fellépése a mezősegi táncrend egy-két elemének bemutatásával.

Dr. *Szegheő Miklós* jogász „Morus Tamás szellemisége és az európaiság” címmel tartott előadást. Dolgát megnehezítette, hogy a másnapi Európai Unió választás miatti kampánycsendben nagy körültekintéssel kellett megszólalnia, nehogy valaki félreérthesse mondandóját.

Ezúttal sem maradt el a már megszokott állófogadás és kötetlen beszélgetés, amelynek keretében a helyszínen is megvásárolható könyvet a szerkesztő örömmel dedikálta.

Vendégünk Ferencz Éva

Egyesületünk mindig arra törekszik, hogy tevékenységét bővítse, s mindig valami újat nyújtson tagjainak s Őrmező lakosságának. E törekvésünk eredménye volt, hogy a hangversenyek mellett népdal estet is rendezzünk.

Ebben az évben kétszer is vendégünk volt *Ferencz Éva* énekművész. Először az Őrmezői Közösségi Házban április 23-án „Testi-lelki kenyerünk” címmel adott szívet melengető, könnyeket csalogató válogatást a magyar, elsősorban a csángó néphagyomány énekeiből, imádságaiból, legendáiból, fohászaiból és balladáiból. A jó előre kiküldött meghívók és a művésznő híre nagy közönséget vonzott, és a méltó siker sem maradt el, több ráadásra is viszsztatapsoltuk az előadót.

Az előadást végén beszélgetésre és a megjelent CD-k és kazetták megvásárlására is alkalom nyílt.

Ilyen előzmények után kézenfekvőnek tűnt, hogy *Ferencz Évát* az Adventi készülődésben is felkérjük a lelünk felkészítésére. A második előadást már a gyönyörűen felújított *Szent Gellért Plébániatemplomban* tartottuk december 11-én, az esti szentmise után -

mivel nagy érdeklődésre számítottunk. Ennek a műsornak a címe - „Világ békessége” – is az ünnepet, a Megváltó érkezését vetítette előre. Nem kellett csalódnunk, gyönyörű ízelítőt kaptunk eleink énekeiből, imádságaiból az Advent és a Karácsony ünnepeköréből. Az előadás végén az ott lévő közönség percekig tapsolta a művésznőt.

Kirándulásaink

„Boldog ember, akinek te vagy erőssége,
és zarándokútra indítja szíve!” (Zsolt 84,6)

A Szent Gellért Plébánia szervezésében – az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület közreműködésével május 29-én zarándokútra indultunk.

Állomáshelyeink: Gyöngyöspata, Gyöngyös, Mátrafüred, Parád, Recsk.

Indulás előtt egy héttel Forgács Alajos plébános atyától megkaptuk a zarándokútra készített ismertető füzetet, így már előre tájékozódhattunk a programról. A hét közepén aggódva figyeltük, hogy milyen kedvezőtlen az időjárás. Erősen reméltük, hogy az eső nem akadályozza meg terveink valóra váltását. Nem csalódtunk, mert végig ragyogó napsütés kísérte utunkat.

Első állomásunk Gyöngyöspata volt, ahol a Kisboldogasszony templomban tartotta plébános atya a szentmisét.

Ahogy beléptünk a templomba, még a lélegzetünk is elállt, amikor elénk tárult a főoltáron a Jézus családfáját bemutató *Jessze-fa*, amely egyedülálló az országban. A szentmise után a sekrestyés néni ismertette a templom történetét, majd folytattuk utunkat.

Gyöngyös: Ferences templom és könyvtár

A könyvtárban megtekintettük a kiállítást, majd bőséges tájékoztatást kaptunk a könyvtár – és az ott elhelyezett könyvek – történetéről. Megdöbbenve hallottuk, a kommunista diktatúra hogyan akarta megsemmisíteni ezt az értékes gyűjteményt, melynek többségét különböző módokon sikerült megmenteni (például befalazással). A könyvtár látogatása után az udvarra mentünk, ahol Donát atya várt minket. Lelkesen beszélt a rend történetéről. Külön kiemelte, hogy a ferences barátok nem csak a templomi szolgálatot látták el, hanem tevőlegesen részt vettek a város életében, például jogi tanácsokat adtak, beteget gyógyítottak. Így van ez ma is. Jelenleg például a kolostor épületében súlyosan autista gyerekek nevelésével foglalkoznak.

Bementünk a templomba. Leültünk a padokba és meghallgattuk a ferences templomok jellegzetességeiről szóló ismertetőt. Ezután plébános atya Donát atyával együtt elénekelte Szent Ferenc himnuszát.

Következő állomásunkon (Mátrafüred – Sás-tó) gyönyörű környezetben, mondhatnám, hogy „a természet lágy ölén” megebédeltünk, sétáltunk, beszélgettünk. A vállalkozó

kedvű testvérek felmentek az ötven méter magas kilátóba, s ott gyönyörködtek az eléjük táruló természetben. Körülbelül egyórás pihenő után újra buszra szálltunk, hogy megnézzük Parád nevezetességeit.

Az idelátogató turisták első útja általában a *Cifra istállóba* vezet, ahol kocsimúzeum és méntelep található. Elmennek még az üvegyárba, esetleg a szanatóriumba. Nem is gondolnak arra, hogy milyen gazdag népi hagyományokat rejt e vidék. Pedig nagyon fontos, hogy ismerjük és ápoljuk népi hagyományainkat. Ennek szellemében meglátogattuk a kosárfonó mester műveiből készült kiállítást, majd a *Palóc házat*. Természetesen a kocsimúzeumba is elmentünk, s gyönyörködtünk a régi kocsikban, hintókban, valamint a méntelep lovaiban.

Zarándokutunk végső állomása a *Recski Nemzeti Emlékpark* volt, hogy emlékezzünk azokra, akik 1950–1953 között a magyar Gulagnak nevezett kényszertáborban raboskodtak.

Az autóbuszon plébános atya ismertette a recski kényszertáborban fogva tartottak sorsát. Megrendülve hallgattuk az ott raboskodó *Csendes Béla* „Recskről szelíden” című versét. A tábor annyira távol fekszik a lakott területtől, hogy az emberek jajkiáltásait nem lehetett hallani. Isten azonban meghallotta az itt szenvedők kiáltását.

Egyetlen barakk maradt épségben, ahol ízelítőt kaptunk az itt lakók életkörülményeiről, amelyet a kiállított tárgyak, írott történeteket jól kiegészítettek. A barakkal szemben lévő tisztáson leültünk. Plébános atya bekapcsolta a magunkkal hozott hangszórót hogy imádságunk, megemlékezésünk hangja betöltse a Nemzeti Emlékparkot. Emlékeztünk azokra, akik itt raboskodtak, szenvedtek, megnyomorodtak, meghaltak. Emlékeztünk hozzátartozóikra is, akik velük együtt sírtak, szenvedtek. Befejezésül elénekeltek a Szózatot.

A lemenő nap fényében visszatekintettünk a Nemzeti Emlékpark bejáratára, ahol – mintegy útravalóként – szemünkbe ötlött a felirat: *'Soha többé politikai diktatúrát törvényesítő államot! Ez az utódok elkötelezettsége'*

Hazafelé az autóbuszon sokáig csendben voltunk, mert mély hatást tettek ránk a Recski Nemzeti Emlékparkban a szemünk előtt szinte újjáéledt emberi sorsok, mérhetetlen szenvedések.

Lukácsa Gézáné

Kirándultunk Egerbe

A Kelenföldi Szent Gellért Plébánia és az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesület közös szervezésében szeptember 18-án kirándultunk Egerbe. Látogatásunknak az adott különös hangsúlyt, hogy a város és az Egri Főegyházmegye ebben az évben ünnepli ezeréves jubileumát. Forgács Alajos plébános atyával előzetesen bejártuk a kirándulás helyszínét. Az Internetről bőséges anyagot hívott le. Mindezt olyan időben, amikor a templomunk felújítása folyamatban volt, s elő kellett készíteni a Szent Gellért-búcsút. Fáradtságot nem ismerő, szeretetet sugárzó munkáját ezúton is megköszönjük. A kirándulást *Licskó Szabolcs* diakónus vezette.

Az autóbuszon közös imával („Szívem első gondolatja...”) köszöntöttük Urunkat, Istenünket és kértük a Szűzanya oltalmát. Szent énekeket énekeltek. Rövid reggeli-szünet után a dicsőséges Szentolvasót imádkoztuk. Szabolcs ezután ismertette Eger város nevezetességeit.

Elcsendesedtünk, hogy lélekben felkészülve érkezzünk úti célunk első állomására az egri *Szent Antal minorita templomba*, amely a Dobó téren van. Az igeliturgiát Szabolcs tartotta. Prédikációjában a hálaadás és az öröm hangjai szólaltak meg: Hálaadás, hogy szerencsésen megérkeztünk Egerbe, és megtekinthetjük az ősi város nevezetességeit; öröm, hogy mint közösség állhatunk az Úr elé, és a szentáldozásban Jézussal egyesülve járjuk utunkat. Az igeliturgia után a templomban szolgáló Sándor testvér beszélt nekünk a minorita rendről, majd bemutatta a templomot. Ragyogó nap-sütéses időben felsétáltunk az *Egri várba*. Az ezer éves jubileumra tekintettel a bejáratnál és több más helyen (például a hősök termében, a Kazamatában) eredeti – korhű ruhába öltözött testőrök álltak, akiket minden órában váltottak.

A várban dolgozó idegenvezető először a *Hősök termébe* vezetett, ahol Dobó István eredeti sírköve és az 1552-es várvédők névsora látható. A *Kazamatába* is bementünk, hogy megnézzük a vár földalatti erődítményrendszerét. Idegenvezetőnk rövid időre elhallgatott. Amíg nézelődtünk, működésbe hozta az egyik ágyút. Ez olyan váratlanul ért bennünket, hogy bizony megijedtünk a nagy durranásra, amelyet láng és füst kísért. A Kazamatából kijövet *Gárdonyi Géza* sírja előtt róttuk le tiszteletünket. Végigsétáltunk a vár falán, ahonnan csodálatos kilátás nyílt a városra.

A *gótikus püspöki palotában* a vár történelmével ismerkedtünk meg. Utunk vége felé nagy élmény volt számunkra az őrségváltás. A várból a busz felé indultunk, hogy ebéd után folytassuk a programot. Közben megálltunk a *Minaret* előtt, mely a török megszállás alatt, 1596 körül épült. Ez Európa legészakabbra fekvő törökkori emléke. Mintegy negyven méter magas, kilencvenhat keskeny lépcsőfok vezet fel, ahonnan nagyszerű a kilátás. Szabolcsot – mint a csoport legfiatalabb tagját – bíztattuk, men-

jen fel a Minaret tetejére, és a körerkélyről integessen nekünk. Látva csoportunk korösszetételét, Szabolcs kijelentette, hogy ha legalább egy ember elkíséri, felmegy. Titokban biztosan remélte, hogy nem lesz vállalkozó. De tévedett! Egy hetven év körüli társunk, *Szollát Sándorné* vállalkozott a kalandra, s így fel kellett másznia a toronyba. Szabolcs a körerkélyről integetett, s máris fordult volna vissza. Társa azonban közölte, hogy az erkélyen körbe kell mennie. Ez is

megtörtént, és szerencsésen visszaérkeztek. Megtapsoltuk a „hősöket”. Jókedvűen, kissé fáradtan és nagyon éhesen értük el a buszt. Beültünk és megebédeltünk. Rövid pihenő után végigsétáltunk a Széchenyi utcán és az *Egri bazilikába* érkeztünk, amely neoklasszicista stílusban épült remekmű. Két lépcsősor vezet fel a bazilikába. A lépcsősorok mellett négy szobor áll: Szent Istváné, Szent Lászlóé; valamint Szent Péteré és Szent Pálé. A homlokzaton felírás: „*Venite, adoremus Dominum*” – „Jöjjetek, imádjuk az Urat!”

Szabolcs vezetésével körbejártuk a Bazilikát és gyönyörködöttünk a művészi freskókban, festményekben, szobrokban. Beültünk a padba és közösen imádkoztunk az otthon maradottakért, plébániánkért, papjainkért és szeretteinkért. Diakónusi áldással távoztunk a Bazilikából. Körülbelül két órás szabad program kezdődött. Délután öt órakor találkoztunk a busznál.

A buszhoz mindenki pontosan, jókedvűen érkezett. Itt derült ki, hogy milyen hasznosan telt el az idő. Némelyek az *Egri Városi termálfürdőben* találtak felüdülést, voltak, akik a gyönyörű *Érsek-kertben* pihentek, a csoport egy része pedig megnézte a miskolci diákok előadását Szent Pál megtéréséről.

Az egri kirándulást nem lehet úgy befejezni, hogy ne kóstoljuk meg az egri bort. Hazafelé ellátogattunk a *Szépasszony-völgybe*, amely tele van vendéglátóhellyel és pincével. Mi hangulatosabbnak találtuk a pincét, ezért oda tértünk be. Szabolccsal közösen mindenkinek felszolgáltunk egy pohár bort – fehéret vagy vöröset –, kívánság szerint. A közel ülők egymással koccintottak, majd valamennyiünk egészségére elfogyasztottuk a bort. Délután hat órakor indultunk Budapestre. Magyar nőtákat énekelve gyorsan telt az idő.

Utunk vége felé megköszöntük Urunknak, Istenünknek ezt a gyönyörű napot. Elénekeltek a „Csendes alkony száll a földre...” szent éneket. Végül, de nem utolsó sorban köszönetet mondtunk Szabolcsnak, aki készségesen vállalta a kirándulás vezetését, és velünk, idős asszonyokkal szeretetteljes, jó kapcsolatot tudott kialakítani.

Lukácsa Gézáné

Mátraverebély – Szentkút

2004. október 26-án a Szent Gellért plébánián működő *Seniorok társasága* – akik között több egyesületi tag is van – a plébánia és az egyesület anyagi támogatásával záródokúton vett részt Mátraverebély – Szentkút kegyhelyen.

Szentkút mint kegyhely 1091 és 1200 között alakult ki, és az ország egyik leglátogatottabb búcsújáró helye lett. A legenda szerint itt élt egy pásztor a fiával, aki néma volt. Egy alkalommal együtt voltak az erdőben, amikor a fiú megszomjazott és vizet keresett. Ekkor jelent meg a Szűzanya karján a kis Jézussal, s egy lópatkó alakú forrásvízre mutatott. A fiú ivott belőle, s az apja után kiáltott. Attól kezdve a fiú tudott beszélni. 1210-ben itt már templom állt. Az 1600-as évektől vették birtokukba és gondozásba a Ferences szerzetesek, azóta is gondozói és őrzői a kegyhelynek.

A Senior csoport megérkezése után *Márk atya* szentmisét mutatott be, majd végigkialauzolt a kegyhely nevezetességei között.

Egy kis erdei séta után a csoport megtekintette a *Szent László forrást*. A legenda szerint Szent László sok csatát vívott itt a kunokkal. Egy alkalommal egyedül lovagolt, a kunok felismerték és üldözni kezdték. A király menekülése közben Szűz Máriához fohászzkodott segítségért, ami nem maradt el. Szög nevű paripájával átugratott egy széles, mély szakadékon, s így megmenekült. Később észlelték, hogy a király lovának patkója belesüppedt a kőbe, – a patkószögek nyoma is látszott – melyből kristálytiszt víz tört elő. A sziklán valóban látható ma is egy patkónyom, ahol a forrás fakad. Szentkútról Hollókőre vitt utunk, ahol Hollókő nevezetességeit tekintettük meg, majd innen élményekben gazdagon tértünk vissza Budapestre.

Kováts Jenő

Kiállítás a Szent Gellért plébániatemplom galériáján

Az év végén Egyesületünk lehetőséget kapott, hogy alkotó kedvű tagjai megmutassák az érdeklődőknek, milyen érdekes tárgyakat, műveket hoznak létre szabadidejükben. Ma már egyikünk sem hivatásos a szó hétköznapi értelmében, tehát nem megélhetési forrás ez a tevékenység számunkra.

Betűrendben a kiállítók:

- Irányosyné Golarits Erzsébet, aki gobelinjeit, dekoratív textilmunkáit állította ki,
- O'sváth István, aki 36 festménnyel örvendeztette meg a látogatókat,
- Sármásy Zoltánné, akinek bájos és hasznos foltvarrással készített tárgyait csodálhatjuk meg, és
- Szollát Sándorné, aki szemet gyönyörködtető hímzett és horgolt kézimunkáit mutatta be.

A hivatalos megnyitót a plébános úr, Forgács Alajos tartotta:

„Krisztusban Kedves Testvérek!

Szeretettel köszöntök mindenkit, akik ma megjelentek örmezői alkotószellemű testvéreink műveinek kiállításán: O'sváth István festményei, Irányosyné Golarits Erzsébet textilművész, Sármásy Zoltánné foltvarró, Szollát Sándorné anygalkás és egyéb kézimunkái láthatók.

A képeket nézegetve úgy érzem, hogy a 8. zoltár sorai kíváncznak ide:

„Uram, mi Urunk, milyen csodálatos széles e világon a te neved! Dicsőség az egetig magasztalja a gyermekek és a kicsinyek ajka. Védőbástyát emeltél elleneid ellen, hogy elhallgattasd az ellenszegülőt és a lázadót.

Bámulom az eget, kezéd művét, a holdat és a csillagokat, amelyeket te alkottál.

Mi az ember, hogy megemlékezel róla, az ember fia, hogy gondot viselsz reá?

Majdnem isteni lényé teted, dicsőséggel és fönséggel koronáztad.

Hatalmat adtál neki kezéd műve fölött, mindent lába alá vetettél: minden juhot és barmot, a mezők vadjait, az ég madarait s a tenger halait, mindent, ami a tengerek ösvényén kering, Uram, mi Urunk, milyen csodálatos széles e világon a te neved!”

A Teremtés könyvének első lapjai pedig csodálatos „képet festenek” Isten és az ember, az ember és a természet kapcsolatáról. Képes teológia ez, gyermeki rácsodálkozás, ahogyan az ember szemléli Isten teremtett világát, és azt a meghitt kapcsolatot, ami a bűnt még nem ismerő embert jellemzi. Miután Isten megteremtette a világot és benne az embert, ezt mondja a Szentírás: „Az Úristen vette az embert és Éden kertjébe helyezte, hogy művelje és őrizze.” (Ter 2,15)

Isten az embernek adja, rábízta a világot.

Ezután következik be a tragédia: belép az ember életébe a bűn. Fontos tanítása a Szentírásnak, hogy a bűn nemcsak Isten és ember, illetve embernek a másik emberrel való kapcsolatát teszi tönkre, hanem az ember és a természet harmonikus kapcsolatát is megrontja. Pedig Isten az embernek adta, hogy „művelje és őrizze” azt, és hozzátehetném: gyönyörködjön benne, élvezze szépségét.

O'sváth István képein évszakokról, levegőről, vízről, erdőről, hegyekről, egy szál virágról van szó. „Bámulom az eget, kezéd művét, a holdat és a csillagokat, amelyeket te alkottál.” (Zsolt 8,3)

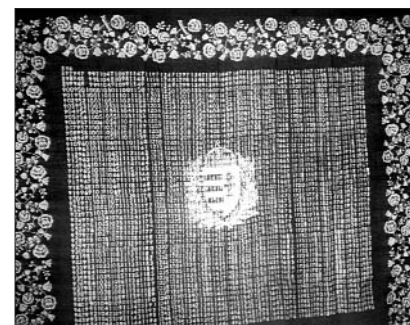
István az Isten által teremtett tiszta szépség láttatója. Megihleti őt ez a szépség, ugyanakkor figyelmeztet: Ez a szépség, ez a tisztaság sérülékeny, az ember által veszélyben van. A természet, a világ az ember otthona, a mi otthonunk, amelyben gyönyörködhetünk, de nemcsak gyönyörködnünk kell benne, hanem felelősséggel is tartozunk érte. Nem lehetünk annyira önzők, hogy megfosszuk gyermekeinket, unokáinkat attól, hogy ők is rácsodálkozhassanak annak szépségére, és otthon érezzék magukat benne.

Megköszönöm, hogy gondolatait képbe formálva megosztja velünk és a maga képi eszközeivel felkeltő jel szeretne lenni: A világ mindenkié. Közös tulajdonunk, otthonunk. Rajtunk múlik, hogy otthon érezzük-e magunkat benne.

Erzsébet, Mária és Irén műveire a zoltáros másik verse illik: Mi az ember, hogy megemlékezel róla, az ember fia, hogy gondot viselsz reá? Majdnem isteni lényé teted, dicsőséggel és fönséggel koronáztad.” (Zsolt 8,4)

Az embert Isten megajándékozta azzal, hogy alkotásával az isteni sokszínűséget, a szépséget tükrözze, beledlmodja az anyagba belső világát: érzelmeit, bánatát, aggodalmait, örömeit és vágyait. A „homo ludens”, a játékos ember fantáziadús alkotásait láthatjuk az ő műveikben. Ez is gyönyörködtet: az anyagot a magunk szándékára formálni, sőt, amit mások hasznavehetetlennek tar-

tanak, ócskaságnak, rongydarabnak képzelőerejük világában megelevenedik. Nincs kidobott és selejt, nincs elveszett, ahogyan az Isten számára sincs elveszett ember. Ezt tárják elénk. Néha csak játékosan, máskor belső világukat szeretnék külső formákban megjeleníteni. Belső világukat. S ha István képeinél azt mondtam, hogy képeinél a világ, a természet szeretete fejeződik ki, akkor itt a világ szűkül. Mert az ember nemcsak úgy a világban lakik, hanem otthona, háza, hazája van. Ennek az otthonnak, a hazának szeretete formálódik meg a textíliák némelyikén. Mert mi itt élünk magyar földön, magyar hazában. S amik vagyunk, amivé válhatunk, azt Őfelsége a Szent Korona égisze alatt 1100 éves múltunk, történelmünk, kultúránk is meghatározza. Ha felelősséget kell éreznünk a világért, akkor még inkább felelősek vagyunk szülőföldünkért, hazánkért, hagyományainkért. Gondoznunk, művelnünk, ápolnunk kell ezt. S mindezt kedvesen, játékosan, ahogyan a kis anygalkák, vagy éppen a foltok egymásmellettsége adja.

Ezzel a gondolatokkal ajánlom valamennyiük figyelmébe ezt az alkotó-kiállítást, testvéreink munkáit.”

Az eseményre köszöntővel, versekkel készültek néhányan,

A kiállítók részéről O'sváth István konferálta fel a kiállítást, és szavalt el néhány szép hazafias verset, majd erre válaszként művészeti csoportjuk egy tagja, Magyar András az előadónak szóló köszöntő verssel reagált. Egyik vendégünk Dávid Rózsa költő az előadott néhány költeményt saját verseskötetéből, az Atomkori Zsoltárokból.

A megnyitót büfével zártuk, aprósüteménnyel, üdítővel, borral és főleg sok őszinte szóval és kellemes beszélgetéssel. A kiállítás a 2004. december 17 -i megnyitót követően 1 hónapig tartott nyitva.

Külső kapcsolataink

2003. óta tagjai vagyunk az *Egyházi Közművelődési Egyesületnek*, amely igyekszik összefogni az országban működő egyházi közművelődési intézményeket, valamint az egyházzal szoros kapcsolatban lévő, közművelődéssel foglalkozó egyesületeket, felekezeti hovatartozásukra való tekintet nélkül. Céljuk, hogy egymás tevékenységét megismerjük, a jó tapasztalatokat, ötleteket átvegyük, és azokat saját munkánkban hasznosítsuk. Ennek érdekében évente egy alkalommal két-három napos konferenciát szerveznek, ahol színvonalas előadás segíti a munkánkat.

A konferenciák közötti időszakban szükség szerint munkaértekezlet van, ahol tájékoztatást kapunk a finanszírozási lehetőségekről (például pályázatok), megbeszéljük a felmerülő problémákat, a következő konferencia témáját, valamint helyét és idejét. További cél, hogy megteremtsek az egyesületek közötti kapcsolattartás információtechnikai lehetőségeit.

A civil, vagy más néven non-profit szektor egyre nagyobb figyelmet kap, s ez összhangban van az EU normákkal. Egyre több rangos civil rendezvényről is hallunk, amelyekre sokszor egyesületünk is meghívást kap, vagy az interneten felfedezett eseményre magunktól jelentkezünk. Az EU ún. Alkotmányának elfogadása előtt júliusban az Európai Bizottság Oktatási és Kulturális Főigazgatósága támogatásával az Európa Ház szervezett tájékoztatót a várható változásokról, H. Kröner, a Nemzetközi Európa Mozgalom (Brüsszel) főtitkára ismertette a dokumentum vázlatát, majd decemberben az Európai Alkotmány létrehozásáról szóló szerződés római aláírását követően a civilek a Parlament „Felsőházába” kaptak meghívást a „A mi Európánk – a mi alkotmányunk” címmel megrendezett konferenciára. Ezekon a rendezvényeken is képviseltettük magunkat.

Megkíséreltük, hogy folyamatosan jelen legyünk a médiában. Szerződésünk van az MTI-vel, hogy az általunk leadott híreket ingyen jelentetik meg – félévente 5 híradás erejéig. Hirdettük az 1%-os kampányunkat is, majd ősszel az Újbudában és a Magyar Nemzetben köszönetet mondtunk a támogatóknak. Az Újbuda egyébként magától is felkeresett minket, hogy a Morus nap után beszámoljon tevékenységünkről, s vezetőinkkel interjút készített, amely a július 7-i számban meg is jelent.

Forrásaink, pályázatok

Az egyesület működésének anyagi alapjait egyre nagyobb mértékben a pályázatokon nyert támogatások jelentik. Sikeresen pályáztunk ismét a XI. kerületi Önkormányzatnál, nevezetesen az Önkormányzat kulturális pályázatán 100 000 Ft-ot, a civil szervezetek közösségszervező törekvéseinek támogatására pedig 80 000 Ft-ot nyertünk. Ezekből tudtuk a kirándulások, a Morus nap, a hangversenyek és a szeretetcsomagok költségeit fedezni. A Fővárosi Önkormányzat működési pályázatain sajnos ezút-

tal nem nyertünk, de a frissen létrejött *Nemzeti Civil Alapprogram* Közép-Magyarországi Regionális Kollégiumának működési pályázatán 300 000 Ft támogatást ítélt meg szervezetünknek. Ehhez természetesen be kellett mutatni, hogy eddig hogyan tevékenykedtünk, s külön közhasznúsági mérleget és beszámolót kellett készíteni. Érdemes megjegyezni, hogy az NCA létrejöttével igen komoly támogatást, ugyanakkor sokkal fegyelmezettebb működést és gazdálkodást prognosztizálhatunk a hazai civil társadalomban. Mivel az első körben sikerrel pályáztunk a működési pályázaton, ugyanakkor a szintén NCA-s nemzetközi kapcsolatépítésre, civil önszerveződés elősegítésére és a minőségbiztosítási rendszerek bevezetésére benyújtott anyagainkat elutasították, kötelességünknek tartjuk, hogy jobban felkészüljünk ezekre az igen komoly pályázatokra, s tegyünk valamit a Nemzeti Civil Alapprogram népszerűsítésére is. Ez annál inkább kötelességünk, minthogy a jelen kiadvány támogatása is az NCA-nak köszönhető.

A hazai civil szféra vására, vagy seregszemléje az ősszel megrendezésre kerülő Civil-áda. Ennek a rendezvénynek sajátos hangulata van, olyan, mint egy kis „BNV”, bárki civil kiállíthatja termékeit, bemutathatja szolgáltatásait, vagy csak látogatóként felkeresheti, nézelődhet, kapcsolatokat teremthet, vásárolhat. Itt található gazdára a tehetősebb szervezetek által felajánlott eszközök (pl. számítógép) – sorsolás útján, vagy kaphatnak néhányan 50-50 000 Ft támogatást az ún. egynapos pályázaton. Nagy örömünkre szolgál, hogy az idén az Őrmezői Morus Szent Tamás egyesület pályázata is sikeres volt, az egyik felajánló, a *Civitalis Egyesület* 50 000 Ft felajánlásával az egyesület elnöke, Sebestény István azt a szándékunkat díjazta, hogy az általunk is rendszeresen látogatott Őrmezői Közösségi Ház függönyét kívántuk felújítani. Ez meg is történt, az elnyert összeget megdupláztuk, és a függönnyt elkészítettük.

Az egyesületnek van ugyan számítógépe és nyomtatója is, de az elektronikus levelezés, az internetezés és a saját honlap kialakítása még várat magára, mert ez drága mulatság. Ezen a helyzeten is pályázattal kívántunk segíteni megragadva a *Non-Profit Információs és Oktató Központ* és a MATÁV nyújtotta közös lehetőséget: sikeresen pályáztunk 1 éves ADSL használatra, valamint a szükséges infrastruktúra egyszeri kiépítésére. A szerződéskötés a napokban várható, a vonalat már kiépítették. Hamarosan lesz saját elektronikus postaládánk, és ha ügyesen pályázunk tovább, akkor a saját honlap kifejlesztésének és karbantartásának költségeit is elő tudjuk teremteni. Közhasznú egyesület lévén az 1%-os adófelajánlásokat is be tudjuk fogadni, ebben az évben támogatóink jóvoltából ez a bevételünk 141.227 Ft volt. Ezúton is hálásan köszönjük mindazoknak a támogatását, akik éltek ezzel a lehetőséggel, és az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesületet tüntették ki gondoskodásukkal!

Makrai Rita

Szentmise, templomépítés

A Közösségi Házban (Cirmos utca 8.) minden vasárnap reggel nyolc órakor római katolikus szentmisét szervezünk. Egyesületünk arra törekszik, hogy a szentmisét méltó körülmények között lehessen bemutatni. Anyagi lehetőségeinkhez képest folyamatosan bővítjük eszköztárunkat.

2004. szeptembere óta a miseénekeket diavetítőn láthatják híveink. A jól látható, nagy betűket idősebb társaink is el tudják olvasni, így bekapcsolódhatnak – be is kapcsolódhatnak – az éneklésbe. Amióta a diavetítő működik, többen, hangosabban éneklünk. A diavetítő gépet a Szent Gellért Plébánia biztosította, a diavetítésre alkalmas, fóliára nyomtatott énekeket ugyancsak a plébániától kaptuk. A vetítővásznat állvánnyal, valamint a diakeretek egy részét egyesületünk vásárolta, sok diakeretet és a tárolásukra alkalmas kis táskát *Fekete Sándorné* adományozott nekünk. Köszönjük! További, háromszáz darab diakeret tárolására alkalmas táskát egyesületünk vásárolt.

A tükröt takaró szalagfüggöny a sok használattól elromlott. A Közösségi ház – anyagi fedezet hiányában – nem tudta megjavíttatni. Pályázat útján nyert pénzből a függönyt felújítottuk, ami 100 000 Ft-ba került. Megoldatlan volt az oltár megvilágítása, ide égőket vásároltunk, hogy megfelelő fényt lehessen biztosítani.

A mindennapok tevékenységei közepette sem téveszthetjük szem elől az egyesület alapszabályban rögzített célját: „Az Egyesület fő célul tűzi ki Őrmezőn ökumenikus célokat is szolgáló katolikus kápolna vagy templom és hozzá kapcsolódó kulturális és szociális központ építését.”

Vajon mi történt az idén ezzel a célkitűzéssel, vajon közelebb jutottunk-e hozzá? Azt már régóta tudjuk, hogy Őrmezőn „elfogytak” a beépítésre váró foghíjak, s új templom építésére pénzt is nehezen szednénk össze, nem beszélve arról, hogy az egyház sem tudná támogatni egy új, önálló plébánost kívánó fejlesztésünket. Marad tehát az átalakítás és a kápolna. Korábbi elnökünknek, Forgách Tibornak is tartozunk azazal, hogy a tőle származó ötletet megpróbáljuk kivitelezni: a Menyecske u. 14-ben lévő, az idén utolsó aktív évét szolgáló óvodaépületet szeretnénk az Önkormányzattól elkérni, és ökumenikus célokat szolgáló kápolnát és vele összhangban lévő Őrmezői Civilek Házát alakítanánk itt ki. Felvettük a kapcsolatot a Polgármesteri Hivatallal, Forgács Alajos plébános úr levelet írt *Veresné Krajcár Izabella* alpolgármester asszonynak ez ügyben. Megpróbáltuk a Közösségi Ház vezetőjét, valamint a lakótelep képviselőjét, *Jellinek János* urat is magunk mellé állítani. Sajnos egyelőre nem sikerült áttörést elérnünk, az indoklás szerint az oktatási intézmény jellegét meg kell őrizni, és csak oktatási célokra lehet hasznosítani.

A Civilek Háza megvalósításának ötlete nem csak nekünk jutott eszünkbe. Így működtetnek imaházat és közösségi helyiségeket a *herceghalmi* civilek is az ottani önkormányzat támogatásával. A létrehozott épület igen tetszetős és sok mindenre használható a szentmisétől a koncerteken át a fiatalok rendszeres internetezéséig. Vezetőségünk látogatást tett a Herceghalom Közalapítványnál, s nem csak egy esztétikai élménnyel lettünk gazdagabbak, hanem reményt is nyertünk arra, hogy így is lehet.

Karitatív tevékenység

Végül, de nem utolsó sorban, pár szóval szeretnénk összefoglalni az Egyesület szintén alapszabályban rögzített karitatív tevékenységét. 2004-ben a Húsvét alkalmából 45 fő rászoruló embertársunknak tudtunk szeretetsomagot készíteni, s ugyanennyi lakótársunkon segítettünk Karácsony előtt is. A csomagokat a pályázatokon nyert pénzekből és a Plébánia *Karitás* szervezetének adományából fedezzük, tartalma általában hasznos, tartós élelmiszer, télen déligyümölcs is. Ilyenkor a *Profi* Budaörsi úti üzletében – ennyi reklámot igazán megérdemelnek segítőkészségükért – adjuk le rendelésünket, majd 7-8 társunk az előre elkészített üdvözlő levéllel együtt széthordja a csomagokat. Ezt a hagyományt még nagyon-nagyon sokáig szeretnénk ápolni. Sokáig szeretnénk mások baján segíteni, sok-sok ember hétköznapijait megszépíteni.

Zárszó

Eddig a 2004. évi beszámoló. Lehet, hogy nem teljes, de mindenképp azt a szándékot tükrözi, hogy közelebb hozzuk tevékenységünket embertársainkhoz, megismertessük velük munkánkat és programjainkat, hogy minél több ember érezzen kedvet az effajta közösségi élethez, kulturális és karitatív tevékenységhez. Várjuk újabb és újabb pártoló tagok és új belépők jelentkezését is az Őrmezői Morus Szent Tamás Egyesületbe!

Őrmező, 2005. január

